

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-4683/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednika vijeća, Kamelije Parać, suca izvjestitelja, i Danijele Uzelac Ljubić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ANTE SAMARDŽIĆA iz Zagreba, Pavla Hatza 3, OIB: 15798466672, protiv tuženika CIPICCO d.o.o. u stečaju, Zagreb, Rockefellerova 36, OIB: 41706469731, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Damir Barišić - Vedran Barišić iz Koprivnice, radi utvrđenja osnovanosti tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-44/2022-48 od 5. studenog 2025., u sjednici vijeća održanoj 13. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj P-44/2022-48 od 5. studenog 2025. u točkama I. i II. izreke.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom označenom u izreci ove presude odbijen je tužbeni zahtjev kojim je tužitelj zahtijevao da se utvrdi osnovanom tražbina tužitelja Ante Samardžića kao stečajnog vjerovnika u iznosu od 28.020.800,00 kn, u odnosu na tuženika stečajnog dužnika CIPICCO d.o.o. u stečaju, Zagreb, koja tražbina spada u drugi viši isplatni red (točka I. izreke), naloženo je tužitelju da naknadi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 137.500,00 EUR (točka II. izreke), te je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 12.500,00 EUR kao neosnovan (točka III. izreke).

2. Protiv te presude tužitelj je podnio žalbu i dopunu žalbe pobijajući je u cijelosti; iako je tužitelj naveo da prvostupanjsku odluku pobija u cijelosti, iz sadržaja žalbe proizlazi da je pobija u točkama I. i II. izreke (odredba čl. 365. st. 1. Zakona o parničnom postupku) iz svih žalbenih razloga. U bitnom je naveo da je prvostupanjski sud počinio niz procesnih i materijalnih povreda, te presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, proturječna je sama sebi i razlozima, u njoj nisu istaknuti razlozi o odlučnim činjenicama, tim više što postoji očita proturječnost između onoga što se u razlozima pobijane presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika o

provedenim iskazima danih u postupku i samih tih isprava i zapisnika. U dopuni žalbe tužitelj je naveo da su u presudi, povrh tuženog trgovačkog društva CIPICCO d.o.o. u stečaju, Zagreb, kao tuženici trebali biti naznačena trgovačka društva DE FACTO-ECO d.o.o., iz Zagreba OIB:54882280792; ANSA CHARTER d.o.o. iz Zagreba, OIB:54882280792; WWW PRESS d.o.o., iz Zagreba OIB:30442616078; MEMENTO AG, 2120, Carey, Avenue, 8200 Cheyenne, USA, ID: 2004-00473320, jer su tako naznačeni i u tužbi. Samom činjenicom da sud pobijanom presudom nije odlučio o svim u tužbi navedenim tuženicama, počinjena je osobito bitna povreda odredbe propisane u čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku. Nadalje, društvo CIPICCO d.o.o. u stečaju, zastupao je zajednički odvjetnički ured Damir Barišić – Vedran Barišić iz Koprivnice, po punomoći stečajnog upravitelja Nenada Komara, iako stečajni upravitelj nije imao ovlasti izdati punomoć za zastupanje navedenom odvjetničkom uredu, a niti bilo kojem drugom odvjetniku, bez prethodno pribavljene suglasnosti odbora vjerovnika za poduzimanje pravnih radnji koje su od posebne važnosti za postupak, budući je predmetna parnica pokrenuta nakon donesenog rješenja u stečajnom postupku, sukladno odredbi propisanoj u čl. 230. st. 1. Stečajnog zakona. Stečajni upravitelj ne smije samoinicijativno angažirati odvjetnika za zastupanje društva ukoliko ta radnja predstavlja pravnu radnju od „posebne važnosti”, bez da prethodno pribavi suglasnost odbora vjerovnika ili skupštine, ako odbor nije оформljen, koji stav su u niz recentnih odluka zauzeli sudovi u Republici Hrvatskoj.

2.1. Daljnjim žalbenim navodima tužitelj ističe da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 6. Zakona o parničnom postupku. Prvostupanjski sud je zaključio raspravljanje, bez da je saslušao i jednog svjedoka, nisu pribavljeni spisi zemljišnoknjižnog odjela, niti su provedena vještačenja koja je tužitelj predložio još u tužbi. Smatra da je sud na krajnje nekorektan način izmijenio vrijednost predmeta spora, te zahtijeva da se utvrdi vrijednost predmeta spora u iznosu od 10.000.00 kn, kako je tužitelj to i predložio tijekom postupka, budući se radi o tužbi na utvrđenje. Predložio je uvažiti žalbu i preinačiti prvostupanjsku presudu i prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. Tuženik je podnio odgovor na tužiteljevu žalbu i dopunu žalbe u kojem se u cijelosti usprotivio tužiteljevim žalbenim navodima, predložio je odbiti žalbu i njenu dopunu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu odluku.

4. Žalba nije osnovana.

5. Pobijana odluka ispitana je u granicama razloga određenih u žalbi sukladno odredbama čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje: ZPP) pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka.

6. Nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, pa tako ni povreda iz odredbe čl.

354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju tužitelj izričito upire u žalbi. Izreka je razumljiva i nije proturječna sama sebi, kao niti razlozima presude, a u obrazloženju su navedeni jasni razlozi o odlučnim činjenicama koji nisu proturječni sadržaju spisa.

6.1. Nije počinjena ni bitna povreda postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a. Naime, bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a postoji ako kojoj stranci nezakonitim postupanjem, a osobito propuštanjem dostave, nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom. To se odnosi na pravila postupka kojima se jamči stranci mogućnost neposrednog, kontradiktornog i jednakopravnog raspravljanja pred sudom o predmetu spora. Okolnošću što sud nije prihvatio dokazne prijedloge tuženika, tuženik nije onemogućen u raspravljanju, zbog čega po ocjeni ovog suda nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a.

6.2. Dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke (čl. 220. st. 1. ZPP-a), te sud odlučuje o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica (čl. 220. st. 2. ZPP-a).

6.3. Prema odredbi čl. 292. st. 3. ZPP-a izvođenje dokaza određuje sud rješenjem u kojemu će se naznačiti sporna činjenica o kojoj treba izvesti dokaz i dokazno sredstvo. Predložene dokaze koje ne smatra važnim za odluku sud će odbiti i u rješenju naznačiti razlog odbijanja (st. 4.)

6.4. Prvostupanjski sud je u pobijanoj odluci naveo razloge odbijanja izvođenja predloženih dokaza navodeći da tužitelj po pozivu suda nije dostavio pisane iskaze svjedoka niti je dostavio traženu financijsko-knjigovodstvenu dokumentaciju; bez financijsko-knjigovodstvene dokumentacije, ni personalni dokazi (pismeni ni usmenim saslušanjem), niti građevinsko vještačenje uz održavanje očevida na licu mjesta, nisu u konkretnom slučaju adekvatni dokazi za utvrđivanje spornih odlučnih činjenica (čijim sredstvima i u kojem iznosu su i kada vršena plaćanja radova i ulaganja u nekretnine tuženika) imajući u vidu visinu tražbine, materijalne dokaze, te iskaz tužitelja kao stranke i iskaz stečajnog upravitelja saslušanog za tuženika te činjeničnu osnovu tužbe i postavljen tužbeni zahtjev te navode stranaka. Dakle, prvostupanjski sud je obrazložio razloge odbijanja izvođenja predloženih dokaza smatrajući te dokaze irelevantnim u korelaciji s dotadašnjim činjeničnim utvrđenjem jer izvođenje tih dokaza ne bi imalo utjecaja na donošenje pobijane odluke budući da tužitelj nije adekvatnim dokaznim sredstvima dokazao svoje tvrdnje da je podizao kredite pa je ta novčana sredstva ulagao u nekretninu tuženika.

7. Žalitelj neosnovano žalbenim navodima ističe da su društvo tuženika zastupali odvjetnici Damir Barišić i Vedran Barišić iz Koprivnice, po punomoći stečajnog upravitelja Nenada Komara, iako stečajni upravitelj nije imao ovlasti izdati punomoć za zastupanje navedenom odvjetničkom uredu, a niti bilo kojem drugom odvjetniku, bez prethodno pribavljene suglasnosti odbora vjerovnika za poduzimanje pravnih radnji koje su od posebne važnosti za postupak. Stečajni upravitelj Nenad Homar, dipl. oec. iz Koprivnice ima ovlaštenje zastupati stečajnog dužnika, ovdje tuženika u ovoj parnici jer je u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom CIPICCO d.o.o., Zagreb, na tu dužnost imenovan rješenjem Trgovačkog suda

Bjelovaru poslovni broj St-516/2020-15 od 2. ožujka 2021. kojim je otvoren stečajni postupak nad tuženikom i nije razriješen dužnosti stečajnog upraviteljica već tu dužnost obnaša i nadalje.

7.1. Nadalje, stečajni upravitelj dužan je dobiti suglasnost odbora vjerovnika za pravne radnje koje su od posebne važnosti za stečajni postupak. Ako odbor vjerovnika nije osnovan, suglasnost daje skupština vjerovnika (čl. 230. st. 1. Stečajnog zakona). Suglasnost je potrebna osobito, između ostalog, ako se namjerava pokrenuti ili preuzeti parnica znatne vrijednosti predmeta spora, ako se preuzimanje takve parnice namjerava odbiti ili se radi rješavanja ili izbjegavanja takve parnice namjerava sklopiti nagodba ili ugovor o izabranom sudu (čl. 230. st. 2. t. 3. Stečajnog zakona). Iz navedenih odredbi Stečajnog zakona proizlazi da se radi o materijalnopravnim odredbama kojima su između ostalog propisana ovlaštenja stečajnog upravitelja za poduzimanje pojedinih radnji u stečajnom postupku, a ne o procesnim pravilima za vođenje parnice, kako to pogrešno smatra žalitelj, jer su procesna pravila za vođenje parnice propisana odredbama Zakona o parničnom postupku.

7.2. Predmetne odredbe Stečajnog zakona na koje se poziva žalitelj, reguliraju odnos između pojedinih tijela stečajnog postupka, u ovom slučaju stečajnog upravitelja s jedne strane i odbora vjerovnika i skupštine s druge strane. Tako je u odredbi čl. 230. st. 1. Stečajnog zakona propisano da je stečajni upravitelj dužan dobiti suglasnost odbora vjerovnika ili skupštine, ako odbor nije osnovan, za pravne radnje koje su od posebne važnosti za stečajni postupak (što bi bila parnica veće vrijednosti), ali to je samo unutarnje ograničenje između tijela stečajnog postupka, koje nije od utjecaja na postupanje i poduzimanje radnji prema trećim. Radnje poduzete prema trećima bez takve suglasnosti bile bi valjane, a stečajni upravitelj koji bi poduzeo radnje bez suglasnosti se izlaže riziku da bude razriješen dužnosti ili da odgovara za eventualnu štetu koja bi mogla nastati poduzimanjem takve radnje (tako i u odluci ovog suda poslovni broj PŽ-4143/2019 od 13. rujna 2019.).

8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je utvrđenje osnovanosti tražbine II. višeg isplatnog reda u iznosu od 3.718.999,27 EUR (28.020.800,00 kn) prijavljene od strane tužitelja kao stečajnog vjerovnika II. višeg isplatnog reda, koju tražbinu je osporio stečajni upravitelj u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Bjelovaru pod poslovnim brojem St-516/2020 nad tuženikom kao stečajnim dužnikom.

9. Iz spisa proizlaze sljedeće činjenice:

- tužitelj je u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom prijavio tražbinu u iznosu od 3.718.999,27 EUR; predmetnu tražbinu tužitelj temelji na Sporazumu - hipotekarnom ugovoru od 28. studenoga 2016. i Ugovoru o ustupanju prava od 10. travnja 2010.

- stečajni upravitelj je osporio predmetnu tražbinu iz razloga što tražbina nije knjižena u poslovnim knjigama dužnika, a tužitelj nije uz prijavu niti naknado dostavio dokaze da je tražbina nastala

- rješenjem Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj St-516/2020 od 27. kolovoza 2021. utvrđeno je da je osporena, između ostalih, tražbina ovdje tužitelja u

iznosu od 28.020.800,00 kn te je tužitelj kao stečajni vjerovnik upućen radi utvrđivanja osnovanosti osporene tražbine pokrenuti parnicu protiv stečajnog dužnika, u roku od 8 dana od pravomoćnosti ovog rješenja odnosno primitka drugostupanjske odluke; predmetno rješenje je objavljeno na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova 27. prosinca 2021, te je tužitelj pravovremeno – 4. siječnja 2022., sukladno odredbi čl. 267. Stečajnog zakona, pokrenuo ovaj parnični postupak

- predmetna tražbina odnosi se na tužiteljeva ulaganja u nekretnine tuženika upisane u zemljišnim knjigama kod Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Kaštel Lukšić zk.ul.broj 608 k.o. Kaštel Novi, čkbr. 60 ZGR, CASTELLO AL CIVICO, čkbr. 333 ZGR, MAGAZIN, čkbr. 352 ZGR, KONOBA.

10. Činjeničnim navodima tužbe i tijekom postupka tužitelj je naveo da je s društvom CIPICCO d.o.o. 28. studenog 2016. sačinio Sporazum - hipotekarni ugovor, na temelju kojeg je u stečajnom postupku prijavio tražbinu u iznosu od 28.020.800,00 kn. Istaknuo je da je u stečajnom postupku utvrđena vrijednost imovine društva CIPICCO d.o.o. u stečaju u iznosu od 66.067.200,00 kn, koja imovina se sastoji od nekretnina u koje je tužitelj investirao vlastita sredstva, koja radi insolventnosti društva CIPICCO d.o.o. nije uspio vratiti, radi čega je i uslijedilo sklapanje Sporazuma - hipotekarnog ugovora, koji je ovjeren 28. studenog 2016. Tužitelj navodi da je uz prijavu tražbine stečajnom upravitelju dostavljena relevantna dokumentacija iz koje je vidljiv osnova i visina tražbine, tim više što je, iz vještačkog nalaza koji je sastavni dio spisa, te ostale dokumentacije, razvidno ulaganje tužitelja u nekretninu koja je u vlasništvu tuženika.

11. Tuženik je osporavao osnovu i visinu tužiteljeva potraživanja ističući da tužitelj uz tužbu nije priložio ni jedan dokaz iz kojeg bi proizlazila osnova potraživanja. Naime, iz samog Sporazuma – hipotekarnog ugovora od 28. studenog 2016., ne proizlazi da je predmetna tražbina nastala, osobito da je nastala u vrijeme ili nakon provedenog postupka predstečajne nagodbe nad prednikom tuženika, koji postupak je dovršen rješenjem o odobravanju predstečajne nagodbe poslovni broj St-2948/2016 od 22. rujna 2016., a kojim postupkom nije obuhvaćena tražbina tužitelja od 28.020.800,00 kn, što znači, da je ta tužiteljeva tražbina, ako je nastala, mogla nastati samo nakon otvaranja postupka predstečajne nagodbe do najkasnije 28. studenog 2016. kada je sačinjen Sporazum – hipotekarni ugovor. U suprotnom, kada bi se i utvrdilo da je tražbina nastala u vrijeme prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a budući da nije obuhvaćena postupkom predstečajne nagodbe, prestala po zakonu. Osim toga, tražbina u iznosu od 28.020.800,00 kn nije zavedena u poslovne knjige prednika stečajnog dužnika, i o nastanku te tražbine u poslovnim knjigama nema nikakvih dokaza.

12. Prvostupanjski sud je, nakon izvedenog dokaznog postupka, u kojem je saslušao stranke u postupku, izvršio uvid u brojnu dokumentaciju i druge spise, nakon čega je ocijenio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan. Prvostupanjski sud nije prihvatio tužiteljev iskaz u kojem tužitelj navodi da je izvršio ulaganja vlastitih novčanih sredstava u iznosu od 28.020.800,00 kn u nekretnine tuženika budući navedene činjenice nisu potkrijepljene adekvatnom materijalnom dokumentacijom. Činjenica da su utvrđene tražbine u stečajnom postupku niže od tržišne vrijednosti nekretnine prema ocjeni suda ne čini očitim da su time osnovana ulaganja tužitelja.

Neživotno je i neuvjerljivo da ulaganja tako velike vrijednosti od 28.020.800,00 kn, a za koja tužitelj tvrdi da je podigao kredit, tužitelj, koji je bio i član uprave tuženika sve do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom ne raspolaže materijalnom dokumentacijom u vidu ugovora o kreditu, prometa po bankovnim računima i sl. Tužitelj je svu materijalnu dokumentaciju na kojoj temelji tražbinu trebao određeno naznačiti i dostaviti do zaključenja prethodnog postupka, no tužitelj navedeno nije učinio. Tužitelj nije ni po nalogu suda iz rješenja poslovni broj P-44/2022-28 od 28. siječnja 2025. u danom roku od 30 dana od primitka rješenja, određeno naznačio, niti dostavio traženu dokumentaciju. Nadalje, prvostupanjski sud je ocijenio nevjerodostojnim tužiteljev iskaz u dijelu kojim je tužitelj naveo da tražbina nije prijavljena u predstečajnom postupku jer da tada još nije bilo definirano koliko su točno njegova ulaganja u nekretninu tuženika, jer nije životno, niti uvjerljivo da niti dio tražbine za ulaganja od 28.020.800,00 kn nije definiran do otvaranja postupka predstečajne nagodbe, da bi samo dva mjeseca poslije sklapanja predstečajne nagodbe tražbina bila definirana Sporazumom – hipotekarnim ugovorom u iznosu od 28.020.800,00 kn. Daljnje svoje navode da je kredit kojim je financirano predmetno ulaganje podigao on osobno, tužitelj nije potkrijepio niti jednim adekvatnim materijalnim dokazom. Prvostupanjski sud zaključuje da nije logično da tužitelj koji ulaže svoja osobna sredstva (ostvarena putem kredita banke) u nekretnine tuženika ne raspolaže dokumentacijom i to ugovorom o kreditu, dokumentacijom o izvršenim isplatama kreditnih sredstava, kao i dokumentacijom o izvršenim isplatama s računa radi financiranja ulaganja u nekretnine društva s ograničenom odgovornošću, odnosno neživotno je da tužitelj ne raspolaže pisanom dokumentacijom kao dokaz tako velikih ulaganja ako su ona stvarno izvršena i financirana osobnim financijskim sredstvima tužitelja.

12.1. Nadalje, prvostupanjski sud ocjenjuje da ugovori na kojima tužitelj temelji svoju tražbinu (Sporazum-hipotekarni ugovor i ugovor o ustupu) nisu isprave koje dokazuju da su izvršena ulaganja osobnih sredstava tužitelja u nekretnine tuženika. Naime, iz Sporazuma-hipotekarnog ugovora ne proizlazi i nije navedeno na što se odnosi tražbina u iznosu od 28.020.800,00 kn koja se navodi u čl. 1. predmetnog ugovora. Nadalje iz čl. 3. Ugovora o ustupanju prava od 10. travnja 2010. može se zaključiti da tužitelj ima namjeru radove navedene u točki 1. tog članka Ugovora u ime i za račun društva CIPICCO d.o.o. ugovarati i financirati sam i bez daljnjih traženja dopuštenja društva CIPICCO d.o.o. Dakle niti iz predmetnog Ugovora o ustupanju prava ne proizlazi da je tužitelj stvarno i izvršio financiranje radova navedenih u čl. 3. Ugovora u vrijednosti od 23.040.000,00 kn i time taj ugovor nije dokaz ulaganja u nekretnine društva CIPICCO d.o.o. odnosno sada tuženika, već samo govori o namjeri ulaganja. Tužitelj nije po pozivu suda dostavio dokumentaciju (primjerice ugovori o kreditu, prometi po bankovnim računima i sl.) koja je potrebna za provođenje predloženog dokaza financijskim vještačenjem na okolnosti ulaganja tužitelja u nekretnine u vlasništvu tuženika. Budući tužitelj nije po pozivu suda dostavio dokumentaciju iz koje bi proizlazile transakcije odnosno iz koje bi bilo vidljivo da je tužitelj osobno ostvarivao kreditna sredstva, niti da bi vršio bilo kakve isplate sa svojih osobnih računa za bilo koje radove na rekonstrukciji nekretnine tuženika, odnosno da je vršio isplate koje bi predstavljale ulaganje u imovinu tuženika, prvostupanjski sud je odbio prijedlog za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem. Drugim predloženim dokazima (osobito personalnim, građevinskim

vještačenjem, očividom), ne bi se mogle utvrditi odlučne činjenice, odnosno je li tužitelj ulagao osobna sredstva u tuženikove nekretnine.

12.2. Prvostupanjski sud je naveo da je tužitelj u tužbi naznačio da tuženika u ovom postupku zastupaju trgovačka društva DE FACTO-ECO d.o.o., iz Zagreba; ANSA CHARTER d.o.o. iz Zagreba; WWW PRESS d.o.o., iz Zagreba; MEMENTO AG, 2120, Carey, Avenue, 8200 Cheyenne, USA, ID:2004-00473320, svi zastupani po Anti Samardžiću iz Zagreba, Pavla Hatza 3, a ona sva zastupana također po tužitelju Anti Samardžiću. Prvostupanjski sud zaključuje da ta društva nisu naznačena kao tuženici, već samo društvo CIPICCO d.o.o. u stečaju. Nadalje, tužbeni zahtjev ne odnosi se na druge osobe, te se i sam tužitelj u tužbi poziva na rješenje iz stečajnog spisa kojim je upućen na pokretanje parničnog postupka protiv društva CIPICCO d.o.o. u stečaju kao stečajnog dužnika. Slijedom navedenog, na temelju izvedenih dokaza prvostupanjski sud je ocijenio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

13. Imajući u vidu utvrđenja i zaključke prvostupanjskog suda, a vezano za istaknute žalbene navode, ovaj žalbeni sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio činjenično stanje, i pravilnom primjenom materijalnog prava donio pobijanu odluku.

14. Prije svega, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je u konkretnom slučaju tuženik samo trgovačko društvo CIPICCO d.o.o. u stečaju, a ne i društva DE FACTO-ECO d.o.o. iz Zagreba, ANSA CHARTER d.o.o. iz Zagreba, WWW PRESS d.o.o. iz Zagreba i MEMENTO AG, 2120, Carey, Avenue, 8200 Cheyenne, USA, koja društva je tužitelj naznačio u tužbi i tijekom postupka kao zastupnike društva CIPICCO d.o.o. u stečaju. Iz rješenja Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj St-516/2020-38 od 27. kolovoza 2021. proizlazi da je stečajni upravitelj osporio tražbinu vjerovnika Ante Samardžića u iznosu od 28.020.800,00 kn, a budući da vjerovnik ne raspolaže ovršnom ispravom, upućen je u parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđenja osporene tražbine. U skladu s time vjerovnik Ante Samardžić je pokrenuo i vodio ovaj parnični postupak protiv tuženika CIPICCO d.o.o. u stečaju, pa slijedom navedenog, neovisno o navođenju preostalih društva u tužbi i podnescima tijekom postupka, procesnu poziciju tuženika ima isključivo CIPICCO d.o.o. u stečaju. Uz navedeno, iz spisa ne proizlazi da bi predmetna društva osporila tužiteljevu tražbinu pa da bi prema odredbi čl. 266. st. 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17, 36/22; dalje: SZ) ta društva u ovoj parnici nastupala u ime i za račun stečajnog dužnika.

15. Tužitelj je u prilog postojanja svoje tražbine dostavio u spis Sporazum - hipotekarni ugovor od 28. studenoga 2016. i Ugovor o ustupanju prava od 10. travnja 2010. U samom Sporazumu – hipotekarnom ugovoru, u čl. 1. i 2., konstatirano je da vjerovnik ima prema dužniku novčana potraživanja u iznosu od 28.020.800,00 kn, te da vjerovnik nije naplatio dospjela potraživanja jer na žiro-računu dužnika nema novčanih sredstava što među strankama nije sporno. Iz čl. 3. Ugovora o ustupu prava proizlazi da će nositelj prava (tužitelj) u ime i za račun osnivača prava (tuženika) ugovarati i financirati radove iz točke 1. tog članka sa, i bez daljnjeg traženja dopuštenja osnivača prava. Slijedom navedenog, predmetni Sporazum i

Ugovor spominju ulaganja tužitelja, iznos novčane tražbine, ali takva dokumentacija po svojem sadržaju nije dokaz da je tužitelj vršio ulaganja svojih osobnih novčanih sredstava u nekretnine tuženika.

15.1. Osnovna tužiteljeva tvrdnja na kojoj temelji postojanje tražbine prema tuženiku sastoji se u tome da je on osobno ostvario kredit i tako dobivena novčana sredstva ulagao u tuženikove nekretnine. Prvostupanjski sud je, ocjenjujući ne/osnovanost postojanja tužiteljeve tražbine prema tuženiku, pravilno zaključio da tužiteljeve tvrdnje o izvršenju ulaganja tako visokih novčanih sredstava u nekretnine tuženika nisu potkrijepljene adekvatnom materijalnom dokumentacijom. S obzirom na to da je riječ o visokom novčanom iznosu koji je pribavljen kreditom kod banke, tužitelj je bio dužan dostaviti u spis dokumentaciju dobivenu pri ostvarivanju kredita, dokaz o uplatama na njegov račun, i općenito sve izvode o transakcijama vezano za tako ostvarena novčana sredstva. Štoviše, tužitelj nije dostavio traženu dokumentaciju niti po pozivu suda radi izvođenja dokaza financijskim vještačenjem. Stoga pravilno prvostupanjski sud zaključuje da tužitelj svim izvedenim dokazima nije dokazao postojanje svoje tražbine prema tuženiku. S tim u vezi ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno odbio izvođenje dokaza građevinskim vještačenjem i očevitom na licu mjesta jer tim dokazima se ne bi moglo dokazati da je tužitelj ulagao svoja sredstva ostvarena kreditom u tuženikovu nekretninu. Čak i u slučaju da je nekretnina dograđena/adaptirana i sl., time se ne utvrđuje da je upravo tužitelj izvršio ta ulaganja svojim osobnim sredstvima koja je ostvario kreditom kod banke. Iz istih razloga prvostupanjski sud je pravilno odbio izvođenje i ostalih dokaza jer svi ti dokazi nisu adekvatni za utvrđivanje odlučnih činjenica – da je tužitelj ostvario kredit kod banke i tako dobivena novčana sredstva uložio u tuženikovu nekretninu. Potrebno je još istaknuti da tužitelj nije dostavio ni nikakve druge dokaze o ulaganju - ponude izvođača radova, račune i sl. iz čega bi se moglo zaključiti da je upravo on rukovodio radovima, vršio plaćanja i sl.

16. Slijedom svega navedenog, iz dokaza u spisu proizlazi da tužitelj nije dokazao svoje tvrdnje o postojanju tražbine u iznosu od 28.020.800,00 kn prema tuženiku, posljedično čemu je pravilno odbijen tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje osnovanom tražbine tužitelja Ante Samardžića kao stečajnog vjerovnika u iznosu od 28.020.800,00 kn, u odnosu na tuženika stečajnog dužnika CIPICCO d.o.o. u stečaju, Zagreb.

17. Što se tiče žalbenih navoda vezano za vrijednost predmeta spora kojim tuženik ističe da je prvostupanjski sud na krajnje nekorektan način izmijenio vrijednost predmeta spora, pri čemu zahtijeva da se utvrdi vrijednost predmeta spora u iznosu od 10.000.00 kn, ističe se da su ti žalbeni navodi neosnovani.

17.1 Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev za utvrđenje osnovanim novčane tražbine u iznosu od 28.020.800,00 kn, slijedom čega se kao vrijednost predmeta spora treba uzeti iznos novčane tražbine čije se utvrđenje zahtijeva jer upravo ta tražbina predstavlja glavni zahtjev (čl. 35. ZPP-a). Pritom nije odlučno je li zahtjev upravljen na isplatu (kondemnatorni) ili pak na utvrđenje (deklaratorni), kao u konkretnom slučaju, jer odredbom čl. 35. ZPP-a nije izričito propisano da bi glavni (novčani) zahtjev trebao biti postavljen isključivo kao kondemnatoran zahtjev da bi

došlo do primjene te zakonske odredbe (tako i ovaj sud u odlukama poslovni broj PŽ-396/2020 i PŽ-5493/2021). Tužitelj u tužbi nije naznačio vrijednost predmeta spora, pa je stoga prvostupanjski sud pravilnom primjenom odredbe čl. 40. st. 4. ZPP-a odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 28.020.800,00 kn, slijedom čega su tužiteljevi žalbeni navodi istaknuti u tom smjeru u cijelosti neosnovani.

18. Slijedom svega navedenog, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a tužiteljeva žalba je odbijena kao neosnovana i pobijana odluka potvrđena u točkama I. i II. izreke.

Zagreb, 13. svibnja 2026.

Predsjednik vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **9-30888-79ab6**

Kontrolni broj: **02b54-b7168-da0da**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.